

N:o 61.

Af herr **E. J. Ekman**, om upphäfvande af 10 kap. af 1686 års kyrkolag.

Länge har med skäl väntats på en grundlig revision af 1686 års kyrkolag, ehuru hittills förgäfvés. Gång efter annan har man under väntanstiden genom särskilda lagstadganden sökt undanrödja hvad som i kyrkolagen varit mest otillämpligt på nuvarande förhållanden. På detta sätt har man utbrutit en bit här och en bit der, så att det återstående ter sig såsom ett verkligt kuriosum. Bland det, som ännu finnes kvar af 1686 års kyrkolag, äro åtskilliga stadganden, som man velat anse antiqverade och därför oskadliga, ända till dess man helt plötsligt väckes upp ur en sådan föreställning, derigenom att de kyrkliga myndigheterna ännu vilja gifva kraft åt dessa, som man menade, antiqverade paragrafers innehåll. Tillkommer då det förhållandet, att dessa myndigheter på ett *förvändt* sätt göra bruk af dessa gamla stadganden, så torde tiden vara inne att tillse, huru vida icke åter någon del af 1686 års kyrkolag bör lemnas åt förgängelsen.

Jag anhåller att nu särskildt få fästa Riksdagens uppmärksamhet på det 10:e kapitlet i kyrkolagen, som handlar om det kyrkliga bannet. Detta kapitel är, såsom hvar man finner, rigtadt mot sådana medlemmar af den svenska kyrkan, som »förhärdat sig i uppenbar och för alla veterlig synd och last». Att kyrkan upphört att tillämpa innehållet af nämnda kapitel på dem, mot hvilka det egentligen är rigtadt, d. v. s. på sådane, som *lefva* i uppenbar synd och last, det vet hvar och en. Dylika personer tolereras rätt väl inom den svenska kyrkan. Deremot synes man anse det vara tillständigt att tillämpa detta kapitel af kyrkolagen på dem, som, i lefvernet visserligen oförvitlige, dock i läroupp-

fattning och kyrkobruk skilja sig från kyrkans uppfattning. Desse söker man nu att nå med kyrkans bann.

För att ådagalägga huru man verkligen begynner att praktisera denna sak, anhåller jag få hänvisa till närslutna bilaga, hvaraf synes, huru åtminstone ett domkapitel gått till väga. Och då detta icke lär vara någon enstaka företeelse, utan lär på de senare åren flere gånger upprepats, så torde tiden vara inne att få det 10:e kapitlet i kyrkolagen helt och hållet annullerad, på det att det icke vidare må kunna användas mot dem, som i åtskilliga stycken tänka olika med den svenska kyrkan.

På grund af hvad jag sålunda haft äran anföra, får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen för sin del behagade besluta, att 10:e kapitlet af 1686 års kyrkolag må helt och hållet upphävas.

Om remiss till lagutskottet anhålles.

Stockholm den 26 januari 1887.

E. J. Ekman.

Bilaga.

Utdrag ur protokollet, hållet i Veriö domkapitel den 31 oktober 1883.

§ 13.

Sedan anmaldt blifvit, att hemmansegaren Johan Johanisson och dennes hustru Britta Lisa Svendsdotter i Adolfsberg af Åhs församling utan nödfall låtit hemmansegaren Erland Jahannisson i Kållerstad Qvarngård den 29 november 1882 döpa deras den 11 i samma månad framfödda flickebarn, som dervid undfick namnet Ester, och att de oaktadt upprepade föreställningar, varningar och förmaningar dels af pastor och

kyrkoråd, dels af kontraktsprosten i häradet fortfarande förklarar sig icke vilja tillstämja, att det skedda dopet, hvilket såsom nöddop i kyrkoböckerna antecknats, blefve i därför stadgad ordning bekräftadt, äfvensom att de icke vilja frånträda den s. k. fria nattvardsförening, som de några år tillhört; och efter det handlingarna i detta mål varit till cirkulering utställda, tog domkapitlet dem nu under slutlig ompröfning och

Resolverade:

Domkapitlet har med bedröfvelse och ogillande förnummit hvad om hemmansegaren Johan Johannisson och dennes hustru Brita Lisa Svensdotter i Adolfsberg blifvit anmäldt; och då de å sido lemnat de dem af pastor, kyrkoråd och kontraktsprost gifna föreställningar, sanningar och förmaningar, hvilka alla haft till syfte, att de måtte utträda ur den så kallade fria nattvardsföreningen och tillstämja omskrifna barndopets bekräftelse, samt de såmedelst ådagalagt fortsatt olydnad mot kyrkans bud och förakt för den kyrkliga ordningen; alltså och i förmågo af 3 kapitlet 4 paragrafen, 11 kapitlet 11 och 12 paragraferna samt 10 kapitlet 2 paragrafen kyrkolagen pröfvar domkapitlet nödigt och rättvist att dem, Johan Johannisson och Brita Lisa Svensdotter i Adolfsberg, från den heliga nattvardsens bruk och andra kyrkans friheter sätta, intill dess de hvar för sig inför vederbörande pastor förklarar sig ogilla den söndring, till hvilken de låtit sig förleda. Och skall denna resolution till kontraktsprosten öfversändas för att genom hans försorg i kyrkoböckerna antecknas och derefter Johan Johannisson och Brita Lisa Svensdotter mot bevis om delfäendet tillställas.

Som ofvan.

In fidem

Ernst Sundberg.

Rätt afskrifvet; betyga

John Olsson.

E. J. Ekman.
